

Vojtěch Barta

Psáno pro vítr

Neznámá

Stáváš u okna,
díváš se, jak dny jdou spát,
a ráno Měsíci
sbohem své dáváš.

Jsi prorok minulosti,
či snad jen slepá věštkyně,
jež s Delfami zapomněla umřít
a neví, jak vrátit čas zpátky.

Nepatříš sem,
a přesto zde chceš být,
cítit vůni vycházejícího slunce,
koupat se v záři červánků
a plakat, plakat po nocích.

K ránu se brouzdáme
bosýma nohama v rose
a ani nevíme,
jak hořce si ji ronila
pro měsíc, který odešel,
a slunce, které přijde.

Fronta na štěstí

Dým z cigaret
ukrad mi barvy
a všude jen ty hroby
beze jmen,
bez dat
a všech těch patetických keců
o smutku, slzách
a vzpomínání.

Dnes nikdo nepozná
a ani poznat nechce,
že právě tady
k smrti upilo se štěstí
a o kus dál i láska,
v srdci připínáček
se vzkazem – přijdu hned.

Když umírat, tak s grácií...
Jít hlavou proti zdi,
jednou, dvakrát, pětkrát,
někdy se to přeci musí podařit.

A když ne?
Bude zas míň
o jednoho blázna,
co stojí frontu na štěstí.

Balada o ničem

Dávno po soumraku,
daleko do svítání
a všude tma,
jen pouliční lampa
bičována severním větrem
občas zamrká.

Jakou má barvu nicota?
Nic nevidím,
a přesto je tu všechno.
Ty ležíš nahá vedle mě,
rozkošná víla
snící sny barevných světů,
zapomenutou botu našly kočky,
jež v noci vidí,
a smrtce končí směna.

Otočíš se ke mně,
cosi zamumláš,
usměješ se
a sníš dál o princí,
co bílé růže nosí.
Víš, že v noci bílé nejsou?
Hoří svou černí,
však jsou,
jen nic není,
nemůže být ,
neb kdyby bylo,
bylo by.

Přilétl skřivan
a klepe na okno,
že slunce vstává
a růže blednou.
Běžím ven bosky
jednu ti utrhnout
a vím,
že bělost je jen zdání,
stejně jako ta kapka,
co zbyla tu po trnu,
nemusí být červená.

A přesto jsou krásné,
chtělo by se říct dokonalé,
stvořené pro tebe
jakoby záměrně spojeny
s nenuceným bytím.

Vracím se zpět,
ty stále spíš
a pokoj je naplněn
vůní včerejška.
Přivoním k růži
a cítím dnešek
s příchutí budoucnosti.

Kopretiny

Kopretiny natrhám
a položím ti je na polštář,
kde najdeš je až k ránu,
kdy budu už daleko
a cestu zpátky
zaroste trní
ostnatého drátu.

Své srdce
jsem doma nechal
a lásku na pranýři,
kde stojím nyní já,
tvou fotku v ruce,
pomalu umírám.

Na můj hrob dejte kopretiny,
ty jsem vždy miloval.
Odešel jsem bez rozloučení,
bez slz a budu věčně spát.

Zemřu,
a nic se nezmění,
nikdo nesmekne,
slzy neukápe,
má duše odejde
bez povšimnutí někoho z vás.

Poslední přání,
natrhat kopretiny
a poslat je domů
za ostnatý drát,
kde chtěl jsem žít
i umírat.

Nešťastná

Duše beze slov,
snad nemá co říci,
snad nechce,
možná nemůže,
když slova
topí se v přejech řevu,
co sídlí jí v hlavě,

Často svět nenávidí,
srdce své schovává
za elektrický ohradník,
a jindy bolest
volá ji na okraj útesu,
kde dole slastně šumí klid
a skála s vlnami
v lásce se snoubí.

Mnohokrát skočila
v představách svých
a víry táhnou ji
do temné hlubiny.

Níž, níž,
pořád níž - do tmy,
a srdci už vzduch chybí.
Zima! A vlny kamenují!

Smutná

Oči,
jemné, bezelstné,
smutné však.
Rty se smějí,
srdce snad taky,
však mysl někde v dálce létá
a hledá duši,
co ztratila se jí už mnohokrát.

Chce přivést ji zpět
a ztrácí se v temném bludišti,
když drobký citů,
jež cestu značily,
v žaludecích mrtvých havranů hnijí.

Drobí se na tisíce kousků,
co nasytit mohou svět,
a sama hlady zmírá.
Pro všechny v srdci místa dost,
a k sobě jaksí daleko.

Padlí

Oči se lesknou,
rty slaně chutnají
a ruka telegram svírá.

Prý padl pro vlast,
řádky tu říkají,
a smrtka znaveně zívá.

Jen řádků pár,
prý padl statečně,
když hájil právo.

Ženiny oči
tiše se zeptají,
zda nám to za to stálo.

Naivita

Tak jako recept na lásku,
nebývá často k mání,
v plameni zemřeš bělásku,
věčnost je pouhé zdání.

Věrnost

Šest stuh na věnci
a sedmá taky černá,
jen smrtka na věčnost
umí být věrná.

Nikdy tě nezklame,
vždy bude s tebou,
má to však háček,
když ruce zebou.

Odvykám

Odvykám slovům o tichu,
mizíš mi kamsi potichu.

Odvykám slovům o slovech,
ztrácíš se ve svých proslovech.

Odvykám slovům o štěstí,
snad se ti jinde poštěstí.

Jistota

Jen Charón převozník, ten má to jisté,
dvě mince za duši a ruce čisté,
po řece plaví se, službu svou koná,
co bude potom, až i on skoná?

Poddaní

Tělo bez duše, duše bez těla,
takhle to šlechta opravdu nechtěla.
Však jsou to poddaní, tak bijte je dál,
poví vám na přání, leckterý král.

Omšelá nenápadnost

Růžová v černou rychle se mění,
šampaňské po letech pramálo pění,
ňadra tvá pevná jsou už jen v mém
snění, v závanech větru mizí mé chtění.

Můra

Můra svůj bol v plameni skryla,
táhl ji k sobě, chyba to byla,
kdyby se bránila, žila by snad,
pro lásku někdy dobré je umírat.

Haiku

Tři řádky,
sedmnáct slabik
a touha něco říci.

Obloha roní
po kapkách bolest svoji.
Motýli v dešti.

...

Podobna loutně,
znáš všechny tóny její.
Opravdu? Blázne!

...

Obrazem lásky
je síla vlnobití,
bez větru zmírá.

...

Na hřbetu vlny
včerejší štěstí hledám.
Začíná odliv.

...

Lístky kopretin
odpověď střeží v sobě.
Hledej a zabij.

V rozkvetlých sadech
životem všechno raší.
Dusím se vůní.

...

Setnuté hlavy,
pomníky budoucnosti,
zarytě mlčí.

...

Ve víně hledáš
tu, co se jinde skryla.
Ale co kdyby?

...

V plamenech slunce
svůj cíl si můry najdou.
Slepé. Však věří.

...

Tam za tím trnám
krásný svět vysnila si.
Princ jí ho zničí.

Mráz svými prsty
květinu hladíval rád,
však vždy jen chvíli.

...

Na listech lípy
o pravdě stojí psáno
pár naivních slov.

...

Hradba z růží
studánku pravdy chrání,
proč brousíš kosu?

...

Lístky jabloně
mráz svými květy zkrášlil,
nebudou plody.

...

Stovky slov moudrých
ptáci večer šeptají,
a ráno mlčí.

Přilétli ptáci,
černí havrani smrti.
Proč?, když je léto.

...

Vodopád ledu,
tisíce zamrzlých slov,
vychází slunce.

...

Jablka rudá
svou krásou živé svádí,
okus a zemři.